Выходять у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 155. | Нинѣ: гр. к. Н. 7. по Сош. Соборъ Гав. | Завтра: рим. к. Крист. Якова | Недѣля 12 (24) липня 1892. | Всходъ сонця 4 г 27 м.; заходъ 7 г 45 м. Баром. 764 терм. + 22·2° + 14·0°. | Рôкъ II.

Маленькій рахунокъ.

Процесъ убійниковъ болгарского міністра Белчева выкрывъ мѣжь иншимъ цѣкавѣ акты, котрѣ наглядно доказують, що вся орґанізація ворохобнѣ въ Болгаріи выходила зъ Россіѣ. Зъ актôвъ тыхъ, котрѣ оголосила софійска „Свобода“, выймаемо тутъ маленькій але дуже важненькій рахунокъ, котрый предложивъ бувъ звѣстный россійскій посолъ Хитрово въ Букарештѣ дня 2 липня 1887 пôдъ ч. 206 россійскому „вôддѣлови для особистыхъ и адміністраційныхъ справъ“. Рахунокъ сей звучить:

Коротке зôставлене выдаткôвъ зъ фонду окупаційного въ цѣляхъ орґанізаціѣ національного руху въ Болгаріи и выдаткôвъ зъ тогожь фонду, пороблеными по указу департаменту державнои поліціѣ ажъ до 1 липня.

1. Членамъ букарештеньского революційного комітету и платня для офіцирôвъ и другихъ еміґрантôвъ, пôсля телеґрамы міністерства справъ заграничныхъ зъ 15 грудня 1886 р. . . . . 120.000 фр.

2. Пôсля телеґрамы шефа азійского департаменту зъ 10 сѣчня с. р. комітетамъ въ Джурджевѣ и Рущуку . . . . 75.000 фр.

3. Выдатки для Неболтина и Тодорова, щобы выслати капітана Христова до Сілістріѣ . . 40.000 фр.

4. Томѣ Кирджило до высылки до Рушука для майора Узунова . . . . 45.000 фр.

5. ..... для участи орґанізаціѣ революційныхъ комітетôвъ въ Болгаріи . . . . 60.000 фр.

6. .... на ту саму цѣль . . 20.000 фр.

7. Капітанови Больманови, що бравъ участь въ ворохобни въ Рущуку, на гоене зъ ранъ и на иншѣ цѣли . . . . 15.000 фр.

8. Пôсля телеґрамы шефа азійского департаменту зъ 10 лютого 1887 майорови Ґруеву и капітанови Бендереву до розпорядимости безъ здаваня рахунку 60.000 фр.

9. Россійскому вôдставному рітмайстрови Петрови Неболсину на выѣздъ до Россіѣ . . . 4.000 фр.

10. Пôсля телеґрамы дѣловодчика міністерства справъ заграничныхъ зъ 10 марта 1887 на рахунокъ департаменту поліціѣ державнои.... за участь при розказахъ для аґентôвъ нашои тайнои поліціѣ . . . . 40.000 фр.

11. Пôсля тои самои телеґрамы на рахунокъ департаменту поліціѣ державнои.... на ту саму цѣль . . . . 20.000 фр.

12. Рад. колеґ. Х. Стамотову на выѣздъ до Россіѣ . . . 4.000 фр.

13. На основѣ ухвалы букарештеньского комітету платня для Величо Пенкова до 1 липня 6.400 фр.

14. Такъ само Христо Иванову . . . . 6.000 фр.

15. Еміґрантови Друмову на выѣздъ до Плевны . . . . 4.000 фр.

16. Рущуцкому купцеви, еміґрантови Ґеорґі Ґерову позичено . . . . 8.000 фр.

17. Еміґрантови Пенчо Черковскому, яко членови рущуцкого революційного комітету . . 4.000 фр.

18. Томужь Черковскому въ справѣ Мантова . . . . . . 8.000 фр.

19. Пôсля телеґрамы директора департаменту поліціѣ державнои, секретареви болгарскои аґенціѣ дипломатичнои въ Букарештѣ, Владиґерову . . . . . 5.000 фр.

20. Томужь Владиґерову на квітъ рад. Мищенка . . . . . 2.000 фр.

21. Еміґрантови Миларову въ справѣ Мантова . . . . . . 4.000 фр.

22. Выдатки на вôдозвы и ґазеты до Болгаріѣ . . . . . 30.000 фр.

23. Для ..... выплачено . . 20.000 фр.

24. Запомоги для родинъ розстрѣляныхъ въ Рущуку офіцирôвъ и другихъ участниковъ въ ворохобни зъ 19 лютого 1887 . . 25.000 фр.

25. Офіцирамъ и другимъ еміґрантамъ на подорожь до Россіѣ . . . . 62.000 фр.

26. Пôсля телеґрамы шефа азійского департаменту зъ 1 червня с. р., славяньскому благотворительному комітетови въ Одессѣ на одноразову запомогу для охотниковъ . . . . 75.000 фр.

Разомъ . . . . . 762.000 фр.

Сей маленькій рахунокъ выказуе отже наглядно, що россійске правительство выдало за пôвъ року бôльше якъ три чверти міліона франкôвъ на саму аґітацію въ Болгаріи. Чи можна теперь сумнѣвати ся, що такими самыми способами пôддержуе Россія аґітацію и въ другихъ краяхъ, де ѣй того потреба?

Зъ рускихъ товариствъ.

Загальнѣ зборы товариства „Руска Бурса Тернопôльска“ вôдбули ся дня 21 липня о год. 6 вечеромъ въ комнатахъ

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

По ихъ вôдходѣ Остапъ усѣвъ на крѣсло, хотѣвъ спочати, але вѣрителѣ другого рода, жиды, окружили его мешкане та несли зъ собою цѣлѣ торбы квитôвъ, квиткôвъ и рахункôвъ. Ту старый Полякевичь выручивъ добре Бондарчука; вôнъ тымчасомъ вернувъ скоро до Скалы, де ждала на него неменше пильна робота, а передовсѣмъ треба було успокоѣти Михайлину.

За першимъ разомъ Остапъ видѣвъ ся зъ нею надто коротко и не мавъ часу пояснити ѣй стану справы анѣ сказати о несподѣванôй помочи, яку привѣзъ. Вôнъ не мавъ вôдваги богато обѣцювати, поки не знавъ, що буде мôгъ зробити. Нинѣ спокôйнѣйшій уже, спѣшивъ запевнити Михайлину, що нѣхто вже не выжене ѣѣ зъ родинного кутка, спѣшивъ порадитись зъ нею, якъ сплатити довгъ Герцикови, котрого вексель мусѣвъ ужити на заспокоене найважнѣйшихъ вѣрителѣвъ.

Вернувши зъ мѣстечка побѣгъ Остапъ до пустого якъ все двора, въ котрôмъ заставъ ґрафиню въ самотнôмъ кутку, такъ якъ впередъ, лише зъ дитиною. Смѣлѣйшій теперь и освоеный зô своимъ положенемъ станувъ вôнъ передъ нею. Она була ще сумнѣйша и ще бôльше змѣнена, якъ впередъ.

Малый Стасьо бавивъ ся коло нôгъ ѣѣ та крадькома споглядавъ на прихожого. Той станувъ собѣ такъ, якъ перше, въ дверехъ и немовь чекавъ, поки ґрафиня не зачне сама розмовы.

— Прошу сѣдати — вôдозвала ся сумно Михайлина. — Якажь я вамъ вдячна! Я ту не знаю нѣчого, не чую, сиджу спокôйно (коли въ моѣмъ положеню можна бути спокôйною), а вы двигаете за мене, за насъ, цѣлый тягаръ тыхъ нещасливыхъ нашихъ интересôвъ.

— Не стоять они такъ зле, якъ панѣ думае.

— Вы хочете мене лише успокоѣти.

— Нѣ, я кажу правду. Хибне намъ лише стокôлькадесять тысячь — сказавъ Остапъ поспѣшно, бо хотѣвъ чимскорше о грошахъ заговорити. — Грошѣ тѣ я маю вже нинѣ, але треба подумати, якъ сплатити ихъ пôзнѣйше.

— Стокôлькадесять тысячь — повторила ґрафиня — и я могла бы вернути до мого любого гнѣздочка, моглабъ его оставити Стасеви?

— Не лише тамтой маетокъ, але й Скалу и все.

— Вы мене занадто втѣшаете, чи то може бути? (Глянула на него). Говорѣть широ, я не злякаюсь — и при тôмъ глянула зновь на него такъ значучо, що й слова того не сказалибъ.

Остапъ задрожавъ, не вôдозвавъ ся, лише подавъ ѣй паперъ. Она взяла его непевною рукою, але и не глянувши на него, вôдложила на бôкъ.

— Я того не розумѣю, — додала по хвили — вы скажѣть менѣ радше, що маю робити, а я все зроблю.

— Се, чого я мушу вôдъ васъ, панѣ, жадати, выдасть ся вамъ може дивнымъ, понижаючимъ.

— Щожь оно таке? — спытала трохи затревожена Михайлина.

— Мы мусимо глядати способôвъ, якъ выдобути ся зъ тои руины, въ якôй находить ся маетокъ ґрафа, — говоривъ зô зростаючою вôдвагою — мусимо забезпечити ваше житє и Стася, а се не обôйдесь безъ жертвъ

— Я готова до всего.

— Треба змѣнити давный способъ житя и выречи ся роскошей; ввести якъ найбôльшу ощадность и ладъ; вконци позбути ся всего того, що не дуже потрѣбне, лежить безъ хôсна, а коштуе грошѣ.

Рускои Бесѣды. На зборахъ явило ся 26 членôвъ; 11 священикôвъ, 2 мѣщанъ и 13 членôвъ зъ мѣсцевои интеліґенціѣ. Зборы вôдкрывъ заступникъ предсѣдателя радникъ Кузьма, констатуючи, що се вже другій разъ скликуе выдѣлъ загальнѝ зборы зъ застереженемъ, що зборы въ мысль §. 25 ст. уважати ся будуть повными хотяй бы вымагане статутами число (25) членôвъ не явило ся.

По вôдчитаню протоколу зъ послѣдныхъ зборôвъ въ минувшôмъ роцѣ и доповненю его на внесене суд. Граба въ тôмъ дусѣ, що и минувшого року зборы вôдбули ся при браку достаточного числа членôвъ въ мысль §. 25 ст., вôдчитавъ о. Громницкій справоздане зъ дѣяльности выдѣлу за р. адм. 1892. Зъ справозданя оказуе ся, що Руска Бурса Тернопôльска удержувала 27 ученикôвъ разомъ зъ управителемъ. Сѣмохъ питомцѣвъ доходило на харчь, всѣ иншѝ проживали въ Бурсѣ и дôставали за мѣсячною доплатою 4 до 7 зр. харчь, свѣтло, топливо, обслугу и пране. Оденъ ученикъ и управитель мали примѣщене безплатне, а до того управитель побиравъ 5 зр. мѣсячно. Окрôмъ управителя мали доглядъ надъ бурсою: господарь бурсы о. Громницкій и члены выдѣлу. Помôчь лѣкарску удѣляли Дръ Е. Гладишовскій, Дръ Свистунъ и дръ Целевичь, а аптикарь п. Крижановскій удѣлявъ всѣ лѣки для бурсы безплатно. Клясифікація ученикôвъ выпала въ той способъ: що 12 ученикôвъ одержали I степень зъ вôдзначенемъ, 11 степень першій, 2 поправку а 2 ученикôвъ степень II.

Доходу мала Бурса 2776 зр. 90½ кр. — розходу 2445 зр. 52 кр., остала ся протое готôвка въ касѣ 331 зр. 87½ кр. Бурса мае свôй власный дôмъ, на котрôмъ тяжить довгъ Банку краевого 3605 зр. 61 кр. сплачуваный пôврôчными ратами по 185 зр.

Въ сѣмъ роцѣ стратила Бурса 4 членôвъ черезъ смерть: о. Гудика зъ Трибуховецъ, Ганкевича зъ Грималова, Чемериньского зъ Воробѣвки и п. Волошина зъ Тернополя. Вычеркнено зъ спису членôвъ по причинѣ неплаченя вкладокъ 3, а зъ причины перенесеня 2. Новыхъ прибуло въ сѣмъ роцѣ членôвъ основателѣвъ 2, дѣистныхъ 36, спомагаючихъ 6 членôвъ, разомъ всѣхъ членôвъ числить Бурса 122. Вп. п. Тадей Лучакôвскій правникъ жертвувавъ прилады фізикальнѝ для Бурсы вартости 150 зр., дръ Кочиркевичь 40 книжокъ, а п. Кивелюкъ авскультантъ 32 книжокъ; до бібліотеки прибуло въ сѣмъ роцѣ 107 книжокъ. Кромѣ того дръ Кочиркевичь, Матѣѣвъ, дръ Зарицкій, дръ Лошнѣвъ, Мыдловскій, Стахевичь, Топольницкій и ученикъ Голинатый Александеръ спомагали убогихъ школярôвъ одежею. Комісія контрольна выбрана на мин. заг. зборахъ заявила устами п. Граба, що всѣ книги и рахунки веденѝ були у взôрцевôмъ порядку. Надъ внесенемъ выдѣлу, щобы въ р. ш. 1893 розширити бурсу, щобы въ комнатахъ, котрѝ дотеперь вынаймало ся, примѣстити ученикôвъ за доплатою 10 зр. мѣсячно и высше, вывязалась довга горяча дискусія, въ котрôй забирали всѣ присутнѝ голосъ. Внесене о. Заячковского, щобы лишити по давному а надъ внесенемъ выдѣлу прийти до порядку дневного, упало, а внесене выдѣлу принято одноголосно. Нововыбраному выдѣлови поручено оголосити условія принятя до бурсы и приимати ученикôвъ. До выдѣлу на р. ш. 1893 выбрано дра Лучакôвского, рад. Кузьму, о. Громницкого, о. Марковского, п. Матѣева, Тиховского, Гриневецкого, Гецева и Топольницкого, на заступникôвъ Демчука, о. Вацыка и п. Стахевича. До комісіѣ контрольнои: суд. Граба, Мыдловского и дир. Нар. Тор. Шкирпана.

Переглядъ політичный.

Комісія Палаты панôвъ для проектôвъ валютовыхъ ухвалила вчера всѣ шѣсть проектôвъ безъ змѣны. Нинѣ предложить свое справоздане въ повнôй Палатѣ.

Пôсля вѣстей зъ певного жерела вспольнѝ Делеґаціи зберуть ся сего року въ Пештѣ дня 28 вересня, а делеґаційна сесія тревати буде певно до 10 або 12 жовтна. Заразъ въ половинѣ жовтня мае бути скликана Рада державна, щобы до половины грудня ухвалити буджетъ выдаткôвъ и доходôвъ державныхъ на р. 1893.

Соймы краевѝ мають бути скликанѝ пôдъ конець грудня, а радити будуть черезъ сѣчень и лютый.

Холера въ Россіи ширить ся дальше. Пôсля урядового справозданя занедужало вôдъ дня 19 до 20 с. м. въ 11 мѣстахъ 669 людей, а зъ тыхъ померло 391. — Въ Хвалиньску выбухли розрухи на ново и тревали три днѣ. Товпа побила поліцію убила лѣкаря Молеанова и рабувала крамы. Зъ Персіѣ наспѣла не потверджена доси вѣсть, що тамъ выбухла джума.

Анархісты въ Франціѣ зачинають знову рушати ся. На повѣдомлене анґлійскои поліціи арештовано двохъ небезпечныхъ анархістôвъ (Гляди телеґрамы), котрѝ мабуть приѣхали до Парижа, щобы помстити ся за Раваколя и высадити у воздухъ палату справедливости та біржу.

Новинки.

Львôвъ дня 23 Липня

— **Громадѣ Запытôвъ**, въ повѣтѣ львôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Почтмайстеръ п. Ив. Ляско въ Сокали именованый офіціяломъ почтовымъ тамже. — Инжинеръ Гнатъ Маеръ у Львовѣ именованый старшимъ инжинеромъ при службѣ почтовôй. — Секретарѣ ц. к. Намѣстництва у Львовѣ пп. Еразмъ Заремба, Вол. Махневичь и Фед. Павликовскій именованѝ старостами, а комісарѣ повѣтовѝ: Людв. Бернацкій и Зд. Ґеппертъ секретарями ц. к. Намѣстництва у Львовѣ.

— **Управу мѣста Тернополя** обнявъ дня 21 с. м. правительственный комісарь п. Студиньскій. До комісіѣ дорадною вôйшли пп. адвокаты: Живицкій, Лошнѣвъ, Мантель, емер. проф. Погорецкій, емер. бурмистръ дръ Кузьминьскій, лѣкарь дръ Свистунъ, купець Морґенротъ и старшій братъ костела Караисъ.

— **Вандрôвка молодѣжи** пôдъ проводомъ головы Николы Сіяка, зачинаесь завтра вечеркомъ въ Лисятичахъ коло Стрыя. Въ складъ проґрамы того вечерка входять: вôдчитъ въ исторіѣ нашои, пѣснѣ, деклямаціи, гра на цитрѣ и т. п. Зъ Лисятичь пôде молодѣжь до Бубница, Поляницѣ, Струтина выжного, Перегиньска, Небилова, Порогôвъ, Саджавы, Богородчанъ, Угринова, Залуквы, Галича, Звиняча, Угриня, Скалы, Кôцманя и Карлова. Въ дорозѣ може и змѣнять въ дечôмъ свôй плянъ, або доповнять его.

— **Выбухъ ґазу.** Въ порожнôй, отвертôй пивницы при улици жовкôвскôй у Львовѣ укравъ хтось вчера ґазовый годинникъ, вôдорвавши его вôдъ ґазометру, тамъ же уставленого. Черезъ те зробивъ ся отвôръ, ставъ выходити ґазъ и збирати ся въ пивници. Ажь передъ 10 год. вечеромъ, почувъ сторожь дому сильну вонь ґазу и повѣдомивъ о тôмъ властительку, Розу Герінґъ. Та удала ся до пивницѣ, та ледви ступила на сходы, бухнувъ сильно ґазъ и трохи попаривъ Герінґову. Закликали сторожу огневу, тая перетяла въ улицѣ руру ґазову, що вела до ґазометра и такъ зараджено можливôй дальшôй катастрофѣ.

— **Нагорода за милосердє.** Гарна несподѣванка дôсталась родинѣ одного малого урядника у Вѣдни. Мала его трилѣтня донечка Гермінка бавилась що дня въ однôмъ городѣ и все бачила тамъ на лавцѣ якогось убого одягненого и, якъ здавалось, дуже засумованого чоловѣка. Разъ забиралась дѣвчинка до свого пôдвечѣрка и приходить до незнакомого та пытае ся: „Може бы и ты зъѣвъ кусочокъ?“ Не чекаючи на вôдповѣдь дала половину свого пôдвечѣрка незнакомому. Зъ того часу стали они великими приятелями. Незнакомый приходивъ що дня до города, а дѣвчинка дѣлилась зъ нимъ своимъ пôдвечѣркомъ. Ажь ось переставъ ходити „бѣдный“ чоловѣкъ до города и Гермінка на даремно пыталась, що въ нимъ стало ся. Передъ кôлькома днями запросивъ оденъ

— Добре кажете! — сказала живо ґрафиня и встала зъ мѣсця. — Мы маемо ще родиннѝ дорогоцѣнности, маемо богато срѣбла, на котрôмъ нѣкого не будемо приимати, маемо дорогѝ дрôбнички зъ лѣпшихъ часôвъ, статуѣ, образы... Продайте ихъ, прошу, продайте. Коли те увôльнитъ насъ вôдъ вѣрителѣвъ, то я все вôддамь — и перстень вѣнчальный.

— Се справдѣ може увôльнити насъ вôдъ найзавзятѣйшихъ вѣрителѣвъ, та чи не буде вамъ за тымъ жалко?

— Жаль? менѣ? И вы менѣ то кажете? Позбути ся кôлькохъ памятокъ и дитинныхъ забавокъ? Я въ житю вже бôльше посвятила, додала мимоволѣ — а нинѣ не жалко менѣ вже нѣчого — нѣчого. Все вôддамь, кобы лише Альфредъ бувъ певный, що жертва пôшла скоро и радо.

Остапъ мовчавъ, стоявъ, мовь статуя неповорушно, на видъ холодный и байдужій.

— Але тѝ интересы — говорила ґрафиня дальше та дивилась на Остапа — то лише менша половина нашого нещастя. Що мы почнемо зъ личными ворогами Альфреда, зъ бѣдною родиною убитого, котра его переслѣдуе?

— На се лише часъ поможе.

— Часъ, часъ! — вôдповѣла Михайлина и махнула рукою. — Всѣ вы вважаете часъ лѣкомъ на все, а вôнъ... нѣ, вôнъ нѣкого не лѣчить.

— Може лише не такъ скоро и не всѣхъ — пояснивъ Остапъ.

Обое замовкли. Сташко зачавъ зближати ся до гостя и помалу зачѣпати его. Мати дивилась на се зъ любовію и бажала, видко, пôзнати, яке враженє робить дитина на Остапѣ. Та даремно слѣдила; Остапъ понуривъ очи, стоявъ неповорушно, не кликавъ до себе дитины и мовь еѣ не видѣвъ.

— Стасю, ходи до мене, — шепнула по хвили — ходи до мене!

Неначе обудженый тыми словами, Остапъ отямивъ ся, усмѣхнувъ ся зъ жалемъ и сказавъ:

— Видко, хоче зô мною запôзнати ся, та ще боить ся мене. Я такъ люблю дѣти.

— Чомужь вы не оженили ся? — спытала его Михайлина.

— Якъ разъ, я оженивъ ся — вôдповѣвъ Остапъ тихо звычайнымъ, незворушенымъ голосомъ.

На тѝ слова, высказанѝ такъ холодно, ґрафиня не могла скрыти свого зворушеня, задрожала и замовкла на довгій часъ. Видко було, що вôдъ тыхъ слôвъ щезли всѣ еѣ рожевѝ мрѣѣ. Однакъ она зôбрала всю силу душѣ и силуючись до усмѣху, зô спущеными очима, промовила:

— А про се нѣхто й не знавъ дотеперь. Я навѣть не побажала вамъ щастя. Вы позволите спытати себе, хто се, хто се, тая...

— Моя жѣнка така селянка, якъ я селянинъ — вôдповѣвъ Остапъ.

Михайлина взялась за голову, не стало еѝ голосу, она встала и сказала: Позвольте менѣ вôдôйти, чогось менѣ не добре, голова болить.

Остапъ вышшовъ.

Чи треба описувати станъ душѣ Михайлины?

Дотеперь вѣрила она въ прихильнôсть, въ певну любовь того чоловѣка, котрый живъ на пустыни зъ думкою про ню, зъ памятею на кôлька годинъ минувшины. Ся вѣра держала еѣ при житю, була основою всѣхъ еѣ мрѣй, единымъ узломъ, що лучивъ еѣ зô страченою а дорогою молодостію — и саме тои вѣры мусѣла она выречи ся. Вôнъ оженивъ ся, отже полюбивъ другу; не бувъ такимъ, якимъ она собѣ его зображала: вѣрнымъ та мовчазнымъ у терпѣню чоловѣкомъ, а бувъ звычайнымъ сотворѣнемъ, що нинѣ любить, завтра забувае и змѣняе ся, бо не вмѣе вытревати, не вмѣе кохати. Идеалъ Михайлины упавъ наразъ въ еѣ очахъ зъ тои высоты, на котру его була поставила, и выдавъ ся крухимъ черепомъ. Чимъ довше носимо въ собѣ якесь чуте, пересвѣдчене, поняте, тымъ тяжше намъ зъ ними розлучити ся; и чоловѣкъ довго опирае ся навѣть правдѣ, боре ся зъ нею а волить жити неправдою, нѣжь выречи ся

вѣденьскій нотарь батька Гермінки до себе и ту вôнъ довѣдавъ ся, що той „бѣдный“ чоловѣкъ бувъ заможнымъ горожаниномъ и що Гермінцѣ записавъ весь свôй маєтокъ. Также лишивъ вôнъ листъ, въ котрôмъ написавъ: „Я не вѣрю цѣлому свѣтови, бо тй, котрыхъ я найбôльше любивъ, обманили мене. Я вырѣкъ ся я всего, бо що хотѣвъ мати, я не мôгъ мати. Зробивъ ся я скупаремъ, бо щедротою своєю наражувавъ ся я лише на невдячнôсть людзку. Пôдъ конець моєи земнои дороги житя рука дитины помогла менѣ и вернула менѣ житє. Недовго тревало се, та хочь бы я и міліоны мавъ, то не була бы то мала заплата за тй хвилѣ. Може бути, що мôй маєтокъ, котрого я не вмѣвъ анѣ оцѣнити, анѣ уживати, дослужить моѣй малôй приятельцѣ далеко лѣпше, якъ менѣ самому“.

— **Сѣмнацять днѣвъ безъ ѣды!** Дня 5 с. м. засыпала земля пять робôтникôвъ въ закопѣ Емеравъ коло Бріксъ въ Чехіи. Двохъ зъ тыхъ робôтникôвъ вытягнено по 32 годинахъ, а трехъ зъ нихъ вытягнено ажь оногды вечеромъ, отже ажь по 17 дняхъ! Нещасни тй робôтники ще живй, та зъ голоду змарнѣли такъ, що тôлько шкôра и кости на нихъ. Лѣкарѣ мають надѣю, що удасть ся имъ удержати при житю тыхъ бѣдакôвъ.

— **Самоубійство.** Вчера вечеромъ застрѣливъ ся на валахъ ґубернаторскихъ у Львовѣ якійсь молодый чоловѣкъ выстрѣломъ зъ пістолєта, ранивши себе въ лѣву грудь. Самоубійникъ, чоловѣкъ молодый зъ темнымъ волосємъ, безъ заросту, мôгъ мати около 20 лѣтъ и бувъ порядно одягненый. При нѣмъ не знайдено нѣчого крôмъ хусточки зъ моноґрамомъ М. Р. Говорено, що бувъ то якійсь студентъ ветеринаріѣ.

— **Кровава бійка.** Въ селѣ Маґура на граници Семигороду и Буковины лучилась кровава бійка зъ жандармами. Румуньски вôвчарѣ украли якомусь семигородскому Сасови пару коней. За злодѣями зачали шукати два жандармы. Недѣля була, въ корчмѣ сидѣло богато Румунôвъ. Тамъ дôзнались они, що жандармы увязнили вже злодѣѣвъ и завели до вôйта. Всѣ удались сейчасъ передъ вôйта и давай кричати на жандармôвъ, щобъ вôддали зброю. Але тй сказали, що поки живй, то не вôддадуть. Зъ того зачалась бійка. Въ бійцѣ тôй убили жандармы двохъ своякôвъ вôйта, а двацять осôбъ ранили. Межь ранеными єсть и кôлька жѣнокъ, що и самй брали участь у бійцѣ. Жандармамъ прислано на помôчь патроль и въ той способъ заведено спокôй. Слѣдство веде ся.

— **Арештанта**, Олександра Корчака, що утѣкъ бувъ дня 18 с. м., зловивъ по трехъ дняхъ єго вандрôвки жандармъ и привѣвъ назадъ до карного закладу у Львовѣ.

— **Славный пѣхотинець.** Сими днями померъ въ Катеринославѣ въ Россіи славный пѣхотинець Лабуцкій. Вôнъ обѣйшовъ пѣшки цѣлу Россію, Кавказъ, Сибирь и Хины, разомъ уйшовъ 40.000 верстъ дороги. На єго гробѣ поставлено єго статую въ подорожнôмъ строю зъ написею: „Перейшовъ 40.000 верстъ и звидѣвъ 252 мѣстъ“.

† Посмертни вѣсти.

Померли. Стефанъ Подковичь, сынъ еміґранта зъ Холмщины, студентъ правъ, дуже способный молодецъ. — Петро Хоркавый, ц. и к. надпоручникъ рахунковый 23-го полку пѣхоты, придѣленый до комісіѣ адміністраційнои 8-ои гôрскои бригады въ Фочи, приѣхавши за вôдпусткою до свого брата, священика въ Милошовичахъ коло Львова, упокоивъ ся тамъ дня 19 липня въ 43-ôмъ роцѣ житя. Похоронъ вôдбуває ся нинѣ.

Господарство, промыслъ и торговля

Про станъ урожаѣвъ въ Гусятиньщинѣ доходять дуже невôдрадни вѣсти. На яри переорано въ тôмъ повѣтѣ кôлька тысячь моргôвъ пшеницѣ и жита, а решта дає теперь ледви пôвтора, а найвысше три копы. Ярина рѣдка, низенька, конюшина дуже лиха, а картофля и кукурудза не знати ще, яка буде, бо збивъ ихъ градъ дня 1 липня. До 8 червня була въ бôльшôй части повѣта безнастанна посуха, а тревала она 11 мѣсяцѣвъ вôдъ 7 липня м. р. Отже надѣя на жнива така, що не то зерна але и соломы для худобы не буде.

Въ Чехіи заповѣдають ся жнива дуже добре. Жито зачали вже жати, а тыми днями возьмуть ся до ячменю. Збôръ рѣпаку бувъ такъ знаменитый, якого вôдъ 20 лѣтъ не тямлять.

Въ Румуніи жнива добри. Пшениця выдає бôльше, якъ торôкъ; (сего року до 20 міліонôвъ гектолітрôвъ, а торôкъ лише 17 и щось) Збôръ рѣпаку буде лихій.

Вôдозва до рускои академічнои молодежи.

Товаришѣ! Невпинный въ своихъ змаганяхъ духъ часу пре нинѣ кожду суспôльнôсть, отже й нашу, до консолідованя силъ тамъ, де ходить о переведенє якои небудь спôльнои цѣли. Вѣрни тому духови часу и слухаючи голосу духовои потребы, не занедбаєте и Вы, Товаришѣ матуристы, загостивши на львôвскій університетъ, прилучитись до одного зъ огнищь молодечого житя, истнуючихъ у Львовѣ.

Та хочь мы глубоко пересвѣдчени, що кождый зъ Васъ пôйде за субєктивнымъ переконанємъ, выробленымъ ще въ ґімназіи, та що всяка вôдозва, хочь бы якъ загрѣваюча, не єсть въ силѣ потягнути когось туды, куды єго не переведуть розумъ и воля, то таки звертаємось зъ вôдозвою до всѣхъ тыхъ Товаришѣвъ, що схотять найти у Львовѣ веселе, товариске житє, помôчь и пораду въ клопотахъ, розрывку и вôдпочинокъ въ часѣ вôльнôмъ вôдъ своихъ занять чи то въ лектурѣ книжокъ зъ нашои богатои, хочь недавно заложенои бібліотеки, и численныхъ рускихъ, ческихъ, польскихъ, нѣмецкихъ и россійскихъ найзнаменитшихъ часописей и журналôвъ, чи то въ грѣ въ шахи або варцабы, чи то въ спôльныхъ прогулькахъ, и т. д., и т. д.

Товаришѣ! ледви шѣсть мѣсяцѣвъ проминуло вôдъ часу основаня нашого товариства, а вже вмѣло оно зъєднати собѣ щиро-руску симпатію въ кругахъ нашои интеліґенціѣ, вже оно числить майже 60 членôвъ-академикôвъ! Доказомъ, що такъ житє товариске якъ и духове у насъ прегарно розвите, єстъ рядъ вôдчитôвъ о найжизненѣйшихъ справахъ дотыкаючихъ въ першôй мѣрѣ Русинôвъ, заходы надъ выдавництвомъ популярнымъ творôвъ рускихъ писателѣвъ, що вже небавомъ появить ся, вкôнци той блыскавично скорый зрôстъ нашои бібліотеки, котра по шѣстьохъ мѣсяцяхъ числить надъ 350 творôвъ найзнаменитшихъ рускихъ писателѣвъ, клясикôвъ польскихъ и нѣмецкихъ, дѣла исторични, фільософічни, правничи (якъ Windscheid-a, Siegel-a, Arndts-a), найновѣйше выданє великого лексікона Маєра и пр. Тожь хто зъ Товаришѣвъ щиро бажає фахово образуватись, а притôмъ у вôльныхъ хвиляхъ забавитись въ веселôмъ товарискôмъ кружку — чи зимою въ здоровôмъ, гарнôмъ, яснôмъ льокали товариства, чи часто лѣтомъ на вôльнôмъ воздусѣ пôдчасъ прогульокъ, — хто, не вôддаючись утопіямъ и мрѣямъ, схоче станути на позитивнôмъ грунтѣ и приспособлятись до успѣшнои працѣ въ користь свого народу, той злучить свою силу зъ силою нашою, той выйде на позитивного робôтника въ користь нашои громады!

Тожь прибуваючи до Львова, Товаришѣ, приходѣть, подивѣть ся и переконайтесь! Льокаль нашого товариства мѣстить ся при улици Гродзицкихъ ч. 4. Туды удатись просимо всѣхъ Товаришѣвъ, що бажаючи записатись на львôвскій університетъ, ради бы въ дечôмъ поинформуватись. У насъ утворилась въ тôй цѣли зъ рамени выдѣлу информаційна комісія, котру репрезентувати буде тов. Иванъ Маслякъ, слухатель правъ. До него просимо адресувати всѣ письма.

Вôдъ выдѣлу академічного товариства „Ватра“, у Львовѣ дня 20 н. ст. липня 1892.

Иванъ Франчукъ, слух. фільософіѣ, голова. — *Сильвестеръ Ярычевскій*, слух. фільософіѣ секретарь.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 липня. Пôсля Press-ы мають бути скликани спôльни Делеґаціи до Будапешту на день 28 вересня.

Вѣдень 23 липня. Секретарѣ Намѣстництва: Заремба, Михневичь и Павликовскій именовани старостами; комісарѣ повѣтови Бернацкій и Ґеппертъ именовани секретарями Намѣстництва.

Петербургъ 23 липня. „Русск. Инвалидъ“ доносить, що войско кубаньскихъ козакôвъ має бути збôльшене о два баталіоны пѣхоты.

Парижь 23 липня. Арештовани анархісты называють ся Парміеджані и Діфурнель: суть то два дуже небезпечни товаришѣ Пініого. Зъ Каєнны утѣкъ Шуппе, такожь товаришь Пініого. Вчера арештовано редактора анархістичнои ґазеты „Revolte“ — Губерта.

Петербургъ 23 липня. Міністеръ Вышнеградскій подавъ ся до дімісіѣ и припоручивъ на своє мѣсце міністра комунікацій Виттого. Правительство предприняло строги мѣры противъ робôтникôвъ, що залишили роботу на корабляхъ на Волзѣ.

Христіянія 23 липня. Межи королемъ а Станґомъ не прийшло до згоды що до норвежскихъ консулятôвъ. Переговоры въ справѣ утвореня консервативного міністерства, поки що перервано.

Танґеръ 23 липня. (Вѣсть бюра Райтера.) Прибувъ тутъ анґлійскій посолъ Смайсъ; сими днями мають такожь прибути репрезентанты султана, щобы розпочати знову переговоры торговельни зъ Смайсомъ.

того, що стало вже частію єго єства. Стара се правда, лишь треба було єѣ пригадати.

Саме таке було и зъ Михайлиною. Одно слово зробило незвычайну змѣну въ єѣ найдорожшихъ мрѣяхъ. Вôдъ того стала она слабшою, а що не мала вôдваги увѣрити въ се, то впадала на рôжнородни здогады. Одного лише не могла вôдгадати, а то правдивои причины женитьбы Остапа. Чуте говорило ѣй, що вôнъ не мôгъ подружитись зъ любови, бо якійсь внутрѣшный голосъ повтарявъ ще, що вôнъ любивъ лише єѣ. То якъ же, длячого безъ любови, холодно, зъ розвагою мôгъ вôнъ такъ посвятити ся, звязати ся, продати ся? Того она не могла зрозумѣти. Она прочувала якусь тайну и постановила розслѣдити єѣ. Дитина, чоловѣкъ, тяжке нещастє, все щезло наразъ зъ єѣ очей. Лише Остапъ, жонатый Остапъ, чоловѣкъ иншои женщины, стоявъ передъ нею, мовь непонятна загадка. Чому вôнъ зробивъ такъ? Хто се тая женщина? чи то правда, що селянка? чи вôнъ щасливый? Тысячѣ пытань завдавала она собѣ, а на жадне не знала вôдповѣсти. За тымъ словомъ, высказанымъ такъ холодно, такъ байдужно, такъ немилосердно, була для неѣ лише непевна тьма.

А якій неспокôй у серци! Приспана страсть, призвычаєна жити мрѣями, котри остали мимо стôлькихъ лѣтъ розлуки, мимо чулыхъ обнять мужа, а навѣть усмѣхôвъ дитины, теперь задля горячѣйшого болю, стала нагальною, невпинною, перейшла майже въ божевôльный шалъ.

То, що мало єѣ вылѣчити, побôльшило ще єѣ терпѣня. Она забула про все, бо болѣло єѣ лишь одно и она вôдпыхаючи Стася, повтаряла безнастанно: „То вôнъ мене не любивъ! Пропаложь мое житє!“

Довги лѣта подружного житя зъ Альфредомъ, пôдчасъ котрыхъ она майже зъ ангельскою посвятою сповняла обовязки жѣнки, удавала прихильнôсть и старалась о него, — она й дотеперь ще не збулась звычаю заявляти холодне поважанє и приязнь, — привычка до жертвы, давна резиґнація, — все те забулось въ однôй хвили и полетѣло за однымъ словомъ.

Она бажала єго видѣти, заглянути въ душу єго и докладно пересвѣдчитись о своѣмъ нещастю. Тысячѣ здогадôвъ непокоѣли єѣ и втихомирювали. Цѣлу нôчь провела она на такôй дразливôй роздумѣ. Хочь и добре серце мала и прихильна була єму, она таки волѣла бачити єго терпячимъ, а не щасливымъ, бо чула, що любовь, яку для него мала, нагороджувала єму тй терпѣня.

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.